

HOOFDSTUK 11 Inhoud en bekendmaking bob

Richtlijnen BOB in heldere taal

We stellen de beslissing op bezwaar op volgens de [richtlijnen BOB in heldere taal](#).

De beslissing op bezwaar bevat ten minste:

- aanduiding bestreden besluit;
- zakelijke weergave bezwaren;
- wel/geen hoorzitting;
- reden geen hoorzitting;
- voor de klant begrijpelijke weergave van de relevante wet- en regelgeving;
- een op het wettelijk kader en de bezwaren toegespitste motivering;
- ondubbelzinnig dictum;
- vermelding relevante wettelijke bepalingen in de artikelenreeks;
- beroepsclausule;
- vermelding naam en functie beslissingsbevoegde functionaris;
- bij gegrondverklaring met financiële gevolgen: uiterste datum van de financiële afhandeling (voor zover bekend).

Als we volledig aan het bezwaar tegemoet komen, volstaan we met een summiere motivering.

Dictum BOB

Als we het bezwaar niet-ontvankelijk verklaren, verklaren we het bezwaar niet subsidiair ongegrond. Dit geldt ook als het inhoudelijk onderzoek al is afgerond¹. Als het bezwaar kennelijk niet-ontvankelijk of kennelijk (on)gegrond is kunnen we van het horen afzien; in het dictum van de BOB verklaren we het bezwaar in dat geval echter 'gewoon' niet-ontvankelijk of (on)gegrond (en dus niet '*kennelijk*'; zie memo d.d. 13 oktober 2004, "[Term kennelijk past niet in dictum](#)", Juridische kennisbank themapagina beslissing op bezwaar). Als de materiële uitkomst van het primaire besluit niet wijzigt, verklaren we het bezwaar ongegrond.

Bekendmaking BOB

Als de belanghebbende zich laat vertegenwoordigen door een gemachtigde, maken we de beslissing op bezwaar alleen aan de gemachtigde bekend.

Bijzondere situaties:

Dringende reden bij herziening, terugvordering, boete of maatregel

In de beslissing op bezwaar nemen we een overweging op over de dringende reden. Hiervan zien we alleen af als aan de volgende voorwaarden is voldaan:

- We kunnen geen van de aangevoerde gronden opvatten als een beroep op de dringende reden, en
- uit andere omstandigheden blijkt niet dat er sprake is van een dringende reden.

UWV hoeft niet ambtshalve na te gaan of er sprake is van een dringende reden. Dit blijkt uit een uitspraak van de Centrale Raad van Beroep van 8 januari 2002 ([ECLI:NL:CRVB:2002:AE3340](#)) en

¹ Als de inhoudelijke beoordeling uitwijst dat aan het bezwaar tegemoet zou zijn gekomen, kunnen we hier los van de bezwaarprocedure en rekening houdend met belangen van derden een vervolg aan geven.

van 29 april 2009 ([ECLI:NL:CRVB:2009:BI3127](#)). We kunnen een grond echter wel snel aanmerken als een beroep op de dringende reden, zeker als belanghebbende geen rechtsbijstand heeft. In de beslissing op bezwaar motiveren we *waarom* geen sprake is van een dringende reden. Een zin waarin we alleen stellen *dat* geen sprake is van een dringende reden heeft geen meerwaarde.

Verwijtbaarheid bij boete en maatregel

In de beslissing op bezwaar nemen we een overweging op over de mate van verwijtbaarheid. Hiervan zien we alleen af als aan de volgende voorwaarden is voldaan:

- We kunnen geen van de aangevoerde gronden opvatten als een beroep op verminderde verwijtbaarheid,
- uit andere omstandigheden blijkt niet dat er sprake is van verminderde verwijtbaarheid, en
- we hebben de mate van verwijtbaarheid in het primaire besluit goed gemotiveerd.

Bij het opleggen van een boete of maatregel moet UWV ambtshalve de verwijtbaarheid beoordelen. We kunnen namelijk niet een boete of maatregel opleggen als betrokkene niets valt te verwijten. Dit blijkt uit artikel 5:41 Awb en bijvoorbeeld artikel 27 lid 6 WW. De verwijtbaarheid maakt daarom onderdeel uit van het besluit. In bezwaar moeten we het primaire besluit op grond van artikel 7:11 Awb volledig heroverwegen. Dat betekent dat we ook de mate van verwijtbaarheid bij de heroverweging betrekken. Het is daarnaast van belang dat het gaat om een belastend besluit. Dat betekent dat de bewijslast van de overtreding en de verwijtbaarheid rust op UWV. Zie hierover de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep van 3 februari 2016 ([ECLI:NL:CRVB:2016:459](#)).

We mogen niet te snel aannemen dat betrokkene geen bezwaren heeft tegen de mate van verwijtbaarheid. Zeker als betrokkene geen rechtsbijstand heeft kunnen we niet verwachten dat hij aanvoert dat hij geen overtreding heeft begaan en daarnaast ook nog aanvoert dat het verminderd verwijtbaar is.

Ook hier geldt dat we in de beslissing op bezwaar moeten motiveren *waarom* UWV uitgaat van een bepaalde mate van verwijtbaarheid. Een zin waarin we alleen stellen *dat* er sprake is van verwijtbaarheid heeft geen meerwaarde.